

HOOFDSTUK II

VERLOREN EN GEVONDEN

Lucas opent op zijn gsm een app waar hij raadsels dient op te lossen. Dit speelde hij al toen hij nog rechten studeerde en bleef hij volhouden tijdens zijn vier jaren als advocaat en nadien als rechercheur. Het helpt hem nadenken, deductief analyseren en bepaalde zaken af te leiden uit de simpele feiten die hij aangeboden krijgt. Hij was van kindsbeen af gefascineerd om mysteries op te lossen en detective te spelen. De stap van advocaat naar de lokale recherche was dan ook zo logisch als één plus één twee is. Zaken die verloren waren, al was dit het oplossen van een moord of het zoeken van een verloren schat, hij zocht elke connectie die hem kon leiden naar de volgende stap. Deze expertise om logisch na te denken en zaken af te leiden hielp hem als advocaat, maar zorgt er voornamelijk voor dat hij een uitstekende rechercheur is. De intonatie in de stem van een dader, de lichaamstaal van een vermeend slachtoffer, het zijn de kleine details die vaak het verschil maken tussen een opgeloste zaak en een *cold case*. Wat verloren is, vindt hij terug.

Na het trauma dat gebeurde met zijn partner, Sofia, verloor Lucas zichzelf. Niet alleen door het verlies van Sofia, maar door zijn aandeel hierin. Als hij bepaalde zaken anders had aangepakt... Sven zou Lucas dan vertellen dat hij moet stoppen met alles te overpeinzen. "Je kan niet alles controleren, man. Je kan ook niet alles oplossen of iedereen behoeden van het kwade. Stop met je God-complex", preekt Sven dan steeds. Maar Sven kent niet het hele verhaal. Dat kennen enkel hij en Sofia. Kénde Sofia...

Dit verzwijgen of het stilhouden van geheimen is een kenmerk dat Lucas van zijn vader heeft. Patrick Ellefsen was een Belg in zijn manier van handelen en communiceren, maar innerlijk was Lucas zijn vader nog steeds Noors. Erg voorzichtig, onafhankelijk, gehecht aan hun comfortzone. Lucas zijn vader sprak nooit zijn gevoelens uit, maar verstopte zich echter vaak achter zijn humor. Daar kan Lucas gemakkelijk over meepraten. Dit is dan ook het grootste obstakel voor hem bij de psychologe. En de psychologe kan dit maar al te goed beamen. Lucas en Svens vader was afkomstig van het noorden van Noorwegen. Hun vader sprak nooit over zijn verleden, met uitzondering natuurlijk van zijn verhaaltjes toen Lucas en Sven nog zó jong waren dat ze moesten voorgelezen worden voor het slapen gaan. Patrick vertelde dan zijn lievelingsverhalen: verhalen van de oude Noorse goden, over Odin, Thor en Loki. Ondanks de kerstening rond de tiende eeuw had de familie Ellefsen – al dan niet in het geheim als Lucas zijn vader mocht geloven – zich altijd beziggehouden met de Noorse goden.

Het wordt tijd dat Lucas zijn handen uit de mouwen zou steken in plaats van de hele dag niets doen. Hij herinnert zich opeens dat hij zijn zolder moet opruimen. Sven had vorige maand nog Lucas uitgelachen, omdat het daar een zootje was. Alsof die zolder een plaats is voor *boarders*. Als Sven de draak wil aansteken met mij, dan zorg ik wel dat hij mee komt helpen, denkt Lucas geniepig.

“Ha Sven, alles goed? Niet te druk als leerkracht? Ik bel even om te vragen of je mij kan helpen vandaag.”

“Je hebt geluk dat de herfstvakantie is begonnen. Zeg het maar?”

“Ja, geluk...” benadrukt Lucas, alsof hij niet wist dat Sven als leerkracht niets deed in het verlof. “Je was me laatst toch aan het wijzen op mijn zolderprobleem hè? Zin om dit probleem op te lossen?”

Het blijft enkele tellen stil aan de kant van Sven. “Ik wist dat ik had moeten zwijgen... Is goed. Misschien vinden we dan wel die afkortzaag van mij die je was verloren...”

“Had ik die nog niet teruggegeven dan? Dat is raar...”, stelt Lucas met een schuldige toon in zijn stem. “Goed, ik wacht hier op je, tot zo!”

Lucas legt af. Met tweeën de zolder opruimen is nog steeds sneller dan alleen. Trouwens, die afkortzaag had hij toch niet meer nodig en het wordt tijd dat er ruimte wordt vrijgemaakt. Hoe handig dat Sven deze dan ook onmiddellijk

kan komen ophalen, tezamen met zijn boormachine, die Sven ondertussen wél compleet is vergeten. Nochtans is Lucas snel in dingen teruggeven, maar door de verbouwingswerken die thuis uitlopen, had hij deze over een langere periode nodig.

Nog geen half uur later is Sven bij Lucas. Sven kijkt half teleurgesteld – half lachend naar zijn broer wanneer hij de afkortzaag nét naast de boormachine bij de ingang van de zolder ziet staan. Lucas haalt zijn schouders op en licht zijn handen alsof hij weet dat hij fout is. Sven zet deze spullen onmiddellijk in zijn wagen, terwijl Lucas de zolder verder verkent. Hij wandelt doorheen zijn spullen en wordt getrokken naar het diepste punt van zijn zolder, aan een klein, rond raampje dat volledig wordt gevangen door stof en spinnenweb. Hij neemt een plumeau die handig langs het raampje staat. Alsof het enige doel van die plumeau is om dit zolderraampje van tijd tot tijd af te stoffen. Lucas stoft het raampje af en wil het terug op zijn plek zetten tegen de betonnen muur, terwijl hij door het glas naar de straat kijkt. De plumeau valt echter om langs de muur tegen een houten kist van een halve meter op zo een twintig centimeter. Dit kistje staat achter een grotere donkergroene metalen kist waardoor deze nooit eerder opviel. Lucas' reiskist.

Alle herinneringen van zijn reizen. Lucas hield, net zoals zijn moeder, van reizen en probeerde elk jaar een trip te maken die soms tot twee maanden kon duren. Hij spaarde hiervoor zijn vakantiedagen op om telkens een reis te kunnen maken. Dit jaar heeft hij overgeslagen. Hij had voor de eerste maal afgesproken met Sofia dat ze samen op vakantie zouden gaan in augustus. Na het verlies van Sofia is het er niet meer van gekomen. Lucas gaat door zijn herinneringen. Thailand, Ibiza, New Orleans, Kroatië, ... Ze passeren allemaal de revue. Er komt een spontane lach op zijn gezicht. Ondertussen hoort hij Sven de woning terug binnenwandelen en de trap opkomen. Bij het verder zoeken in de kist stuit Lucas op een postkaart van Etosha National Park, Namibië. Op de achterkant staat een tekst geschreven:

'The trips with you keep getting unforgettable, man! Any place, anytime. When you need me, just call. Timo'.

Timo. Een Duitse vriend uit Dresden. Op het eerste gezicht een rasechte Duitser: blonde lange haren, een tikkeltje arrogant, niet snel bang. Een geweldige persoon om mee te reizen. Lucas ontmoette hem tijdens de eerste vakantie die hij alleen nam: twee weken lang rondtrekken in het woeste westen van Schotland.